

Furesø Museer

Klaus Nar

Af Helle S. Larsen

Klaus Nars Holm

U-de midt i Fa-rum Sø
midt mel-lem Fa-rum og Vær-lø-se
lig-ger der en lil-le ø.

Så-dan en lil-le ø kald-es en holm,
og den-ne holm
hed-der Klaus Nars Holm.

Den lil-le ø er op-kaldt
Ef-ter en mand, der hed Klaus.

Klaus var så klog,
at han blev hof-nar
hos kong Val-de-mar.

Han kom til at tje-ne
kong Val-de-mar al-le-re-de,
da han var en stor dreng.

Nu skal du hø-re to hi-sto-ri-er,
der vi-ser, hvor klog Klaus var.
Den før-ste hi-sto-ri-e hand-ler om,
hvor-dan Klaus blev nar,
og den an-den hi-sto-ri-e hand-ler om,
hvor-dan Klaus en-gang
dril-le-de kon-gen.

Her kom-mer den før-ste hi-sto-ri-e.

Hvordan Klaus blev nar

Klaus var født på Fyn
ikke så langt fra O-den-se.
Her bo-e-de han a-le-ne
med sin mor
i et lil-le bit-te hus.
Klaus hav-de ik-ke no-gen far,
For-di hans far var død.

Mo-ren og Klaus var fat-ti-ge.
De tjen-te lidt peng-e
ved at hold-e gæs.

De gæs skul-le Klaus vog-te.
Hver mor-gen måt-te han
stå tid-ligt op. Meg-et tid-ligt.

Han skul-le sam-le gæs-se-ne
og ta-ge dem ud på en mark,
der lå langt fra lands-by-en.

Her skul-le han hol-de øje med
gæs-sene, he-le da-gen.

Det var bar-e så ke-de-light.

Der var ing-en an-dre børn.

Ing-en at leg-e med.

Klaus var helt a-le-ne

u-de på mar-ken.

Hvis Klaus ikke pas-se-de gæs-se-ne,

Hav-de hans mor

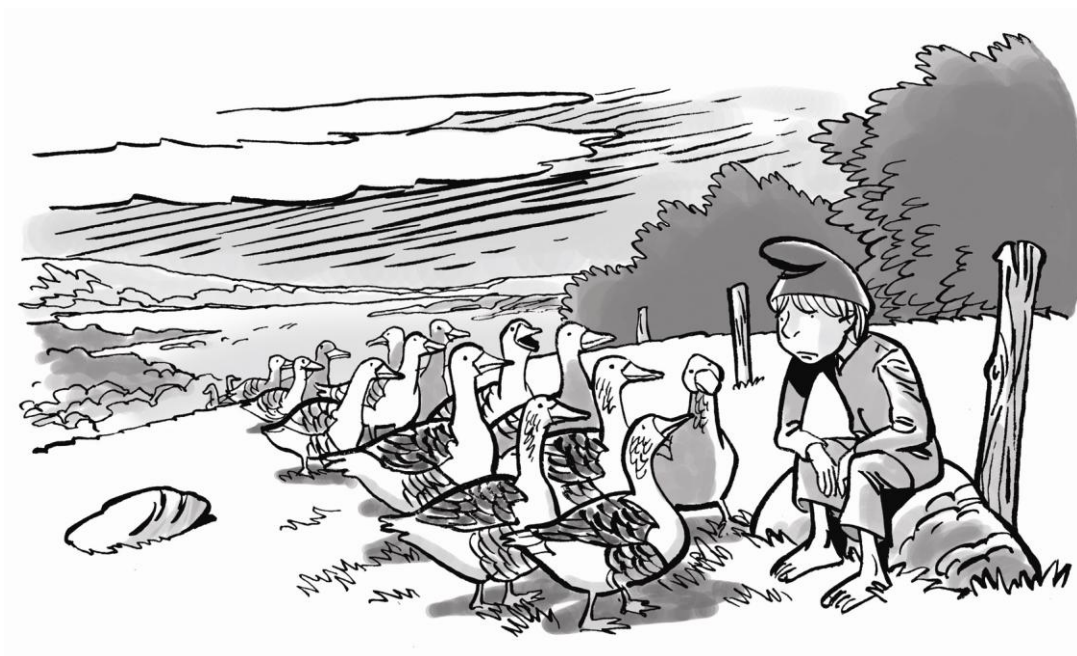
ikke no-get at sæl-ge,

og så måt-te Klaus

og hans mor sul-te

og må-ske end-e med
at gå rundt og tig-ge.

Klaus vil-le ikke væ-re tig-ger,
så han pas-se-de selv-føl-ge-lig
sit ar-bej-de.

Klaus skal bli-ve hos gæs-se-ne

Hver mor-gen sag-de Klaus' mor
til ham:

"Klaus, du må ikke gå
fra gæs-se-ne.

Du skal bli-ve sam-men med dem
he-le da-gen."

Men en dag var det sær-lig svært
at hold-e det løf-te.

Den dag skul-le kong-en
med he-le sit føl-ge
ride gen-nem Klaus' lands-by.

Klaus vil-le så ger-ne se kong-en.
Kong-en og al-le de fi-ne mænd.
Men hvad skul-le han gø-re?
Han vil-le jo ikke svig-te sin mor.

Nu var der det,
at Klaus var meg-et klog.
Han kun-ne al-tid find-e på no-get.

Den dag fandt han da og-så ud af,
Hvor-dan han kun-ne hold-e sit løf-te
til sin mor
og sam-ti-dig kom-me til at se
kong-en og hele hans føl-ge.

Klaus finder på noget

Den mark,
hvor Klaus vog-te-de gæs-se-ne,
lå meg-et langt væk fra lan-de-vej en,
hvor kong-en vil-le kom-me ri-den-de.

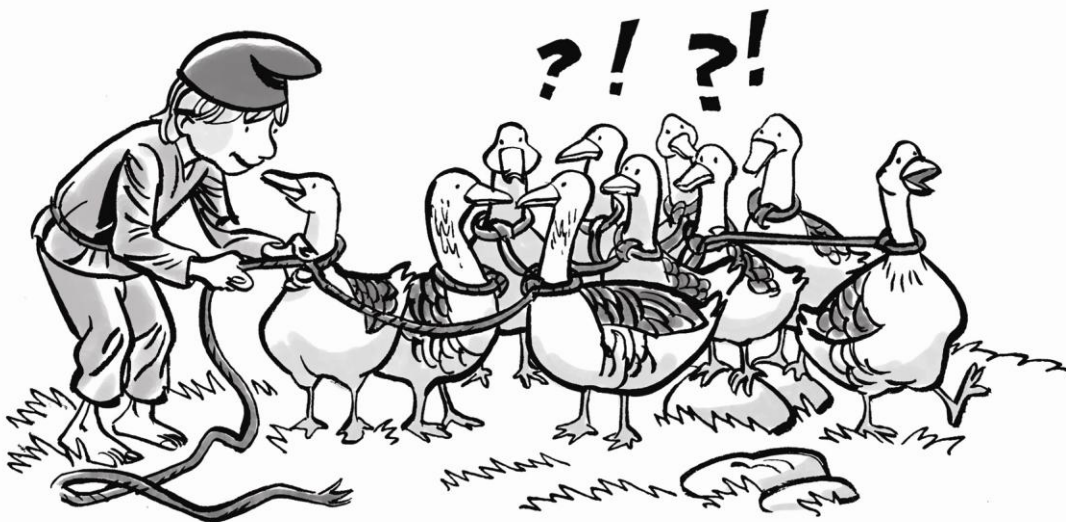
Han kun-ne alt-så ik-ke gå væk
fra gæs-se-ne,
for så vil-le ræ-ven må-ske kom-me,
og hvis han gik ned til land-e-vej-en,

med gæs-se-ne,
vil-le de nok lø-be væk.

*Hvad vil-le du gø-re,
hvis du var Klaus?*

Nu skal du hø-re,
hvad Klaus gjord-e.

Klaus fandt et langt reb.
Det bandt han rundt om hal-sen
på hver gås.

På den må-de
blev al-le gæs-se-ne kob-let sam-men.
Nu kun-ne Klaus ta-ge fat
i den e-ne end-e af re-bet
og gå ned til land-e-vej-en.
Her stod han nu og ven-te-de
Sam-men med al-le si-ne gæs.

Klaus ven-ter

Ne-de ved land-e-vej-en stod der
al-le-re-de mang-e men-ne-sker.
De snak-ke-de og lo.
De var så iv-ri-ge ef-ter
at se kong-en,
at de ikke lag-de mær-ke til
dreng-en med al-le gæs-se-ne.

Klaus gik hen og stil-le-de sig
helt ud til land-e-vej-en.

Han var så spændt.

Tænk, at han, en fat-tig dreng,
skul-le se kong-en.

Plud-se-lig blev der helt stil-le.

Nu kom de før-ste ryt-te-re.

De trut-te-de i trom-pet og råb-te:
"Gør plads for kong-en".

Lidt ef-ter kom kong-en selv.

Al-le buk-ke-de og nej-e-de dybt.

De turd-e næ-sten ikke se op,
for al-drig hav-de de op-le-vet
no-get så præg-tigt.

Lidt ef-ter kom kong-en selv.

Kong-en ta-ler til Klaus

Kong-en var li-ge ved
at ri-de hur-tigt for-bi,
da han midt i flok-ken af fat-ti-ge
og la-se-de folk fik øj-e på Klaus
med al-le gæs-se-ne rundt om sig.

Det syn-tes kong-en
så så mær-ke-ligt ud,
at han måt-te vi-de me-re.

Han holdt sin hest an
og gav or-dre til,
at he-le følg-et skul-le stand-se.
Så peg-e-de han på Klaus
med sin ri-de-pisk og sag-de:
"Hvem er du?"
Klaus sva-re-de: "Jeg er Klaus."

Han var slet ik-ke bang-e
og så kong-en li-ge i øj-ne-ne.

"Hvad er det for gæs, du har?"
spurg-te kong-en.

"Det er min mors gæs,
som jeg skal vog-te u-de på mar-ken.
Min mor har for-budt mig
at gå fra dem.

Men jeg vil-le så ger-ne se kong-en.

Der-for bandt jeg gæs-se-ne sam-men og tog dem med mig.

På den må-de

er jeg ik-ke gå-et fra dem,

og jeg har holdt mit løf-te

til min mor".

Kong-en får en i-de

Kong-en kun-ne ik-ke la-de væ-re med at smi-le,
da han hør-te den for-kla-ring.

Han tænk-te: "Det er en klog dreng.

Ham kan jeg bru-ge til hof-nar.

Han kan føl-ge med mig

og læ-re at bli-ve nar,"

og kong-en sag-de:

Har du lyst til at tje-ne mig?"

"Ja, jeg har," sag-de Klaus.

"Hvis min mor alt-så vil gi-ve lov".

Så red kong-en bag-ef-ter Klaus,

hjem til hans mor.

Den lil-le ko-ne blev paf

ov-er det for-nem-me be-søg.
Men da kong-en spurg-te,
om Klaus måt-te kom-me med
for at tje-ne kong-en,
blev hun bå-de glad og stolt.

Klaus fulg-te så kong-en,
og blev ef-ter nog-le år
en be-rømt hof-nar.

Da Klaus drillede kongen

I mang-e år
tjen-te Klaus nu kong Val-de-mar.
Når kong-en holdt fest,
el-ler når kong-en var ked af det,
und-er-holdt Klaus.
Klaus gav og-så kong Val-de-mar
Mang-e go-de råd.
Det kun-ne han,
for-di han var så klog.

Et ønske fra Klaus

Klaus så tit,
at an-dre, der tjen-te kong-en,
fik en be-løn-ning.
Det bed-ste var at få et len,
og bli-ve lens-her-re.

Et len var et stort land-om-rå-de,
og de, der bo-e-de
i det land-om-rå-de,
skul-le be-ta-le skat til lens-her-ren.
På den må-de kun-ne lens-her-ren
bli-ve væl-dig rig.

Klaus vil-le ger-ne væ-re lens-her-re,
og han syn-tes,
at han for-tjen-te det.

En dag sag-de han til kong-en:
"Der-es Maj-e-stæt gi-ver
så mang-e len væk;
kan der ik-ke og-så bli-ve et til mig?
Jeg und-er-hold-er jo tit kong-en
og gi-ver ham go-de råd."

"Det har du ret i," sag-de kong-en.

No-gen tid der-ef-ter,

kald-te kong Val-de-mar Klaus til sig og sag-de:

"Du kan få en hel ø, Klaus.

Den lig-ger ude i Fa-rum Sø".

Nu blev Klaus glad,

tænk sig en hel ø.

Men da Klaus kom op til Fa-rum Sø,

så han,

at det kun var en lil-le bit-te ø,

Den kun-ne ik-ke gø-re ham rig.

Klaus blev ked af det og vred.

Men hvad kun-ne han gø-re?

Man kan jo ikke
skæld-e en kong-e ud,
og man kan slet ik-ke
hæv-ne sig på en kong-e.

Men du ved jo,
at Klaus var klog.
Så han fandt på no-get.
Han vil-le spil-le kong-en et pus.

Klaus Nar hæv-ner sig

En dag ind-bød han kong Val-de-mar

til at be-sø-ge sig på ø-en.

Det vil-le kong-en ger-ne,

og han drog op til den lil-le ø.

Da de skul-le spi-se til mid-dag,

spurg-te kong-en:

"Hvad by-der du så på i dag,

Klaus Nar?"

Klaus svar-e-de:

"Å-le-sup-pe, De-res Maj-e-stæt."

"Det er en rig-tig her-re-ret,"

sag-de kong Val-de-mar.

"men hvor bli-ver å-le-sup-pen af?"

"Ja," sag-de Klaus og peg-e-de,

"der er sø-en,

og i søen svøm-mer å-le-ne.

Så kan De-res Maj-e-stæt selv ø-se op,
hvor han vil.”

”Det var en dår-lig mid-dag.”
sva-re-de kong-en.

”Ja,” sag-de Klaus Nar, ”som sup-pen er,
så-dan er mit len og-så.”

Og på den må-de

fik Klaus spil-let kong-en et pus.

